

РЕШЕНИЕ

№ 37

гр. Разград, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Атанас Д. Христов

при участието на секретаря Дияна Р. Г.а
като разглежда докладваното от Атанас Д. Христов Гражданско дело №
20233300100251 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на В. Т. Н., с ЕГН: ***** от ***, действащ чрез пълномощника си адв. К. К. К. от АК – Русе, с която са предявени обективно кумулативно съединени иски с правна квалификация чл. 432, ал. 1 от КЗ вр. чл. 45, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за осъждане на "Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве" АД, ЕИК 200299615, седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1172, р-н Изгрев, ж.к. Д.бад, бул. Г.М.Д. № 1, представлявано от Б.Г.И., Р.В.М., Т.Д.Т. начин на представляване: заедно от поне двама изпълнителни директори, да заплати:

- сумата от 90 000.00 /деветдесет хиляди/ лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди в следствие на смъртта на съпругата му М.И.Н., ЕГН *****, настъпила от ПТП на 30.09.2021 г., ведно със законната лихва, считано от 28.03.2022 г., до окончателното изплащане на сумата,
- сумата от 1000.00 /хиляда/ лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди в следствие на смъртта на съпругата му М.И.Н., ЕГН *****, настъпила от ПТП на 30.09.2021 г., ведно със законната лихва, считано от датата на предявяването на исковата молба – 12.09.2023г., до окончателното изплащане на сумата - заплатено адвокатско възнаграждение за правна защита и съдействие по НОХД № 53/2022 г. на Окръжен съд - Разград.

Ищецът сочи, че: На 30.09.2021 г. в град Кубрат при управление на моторно превозно средство - товарен автомобил с марка „Фиат“, модел

„Дукато“ с рег.№ ***, виновният водач М.И.С. е нарушил правилата за движение по пътищата - чл.40, ал.1 и ал.2 от ЗДвП, като преди да започне движение на автомобила на заден ход не се е убедил, че пътят зад превозното средство е свободен и няма да създаде опасност и затруднения за останалите участници в движението, и по време на движението си назад не е наблюдавал непрекъснато пътя зад автомобила, и не е осигурил лице, което да му сигнализира за опасности, и по непредпазливост е причинил смъртта на съпругата на ищеца - М.И.Н. с ЕГН: ***** от град Кубрат.

В случая безспорно е налице пряка и непосредствена връзка между нарушаването на правилата за движение от страна на виновния водач, възникването на ПТП и последиците от него, а именно получените наранявания и настъпването на смъртта на пострадалата М.И.Н..

Горното МПС е имало валидна застраховка „Гражданска отговорност“ в "Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве" АД по полица № BG/30/121002410912 с период на действие 18.08.2021 год. до 17.08.2022 год.

Деянието, вината на водача на МПС и причинно-следствената връзка между деянието и причинената смърт на съпругата на ищеца - М.И.Н. с ЕГН: ***** от град Кубрат са установени с Присъда № 6 от 14.04.2022 г. по НОХД № 53/2022 г. на Окръжен съд - град Разград.

ИМУЩЕСТВЕНИ ВРЕДИ:

Починалата при злополуката на 30.09.2021 г. М.И.Н. с ЕГН: ***** е съпруга на ищеца. Заедно с починалата му съпруга и дъщеря му били сплотено и задружно семейство, силно привързани един към друг. Смъртта на съпругата му причинила неимуществени вреди.

На 28.03.2022 г. ищецът заявил застрахователната си претенция пред "Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве" АД за сумата от 160 000.00 /сто и шестдесет хиляди/ лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди. По случая била заведена ликвидационна преписка по щета № 0801-001686/2022-01. С писмо изх.№ 2873 от 10.06.2022 г., бил уведомен, че застрахователно-експертната комисия на "Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве" АД е приела решение да бъде изплатена доброволно сума в размер на 70 000.00 /седемдесет хиляди/ лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, в следствие на смъртта на съпругата му М.И.Н., причинена при реализиране на описаното по горе ПТП. Определената сума в размер на 70 000.00 /седемдесет хиляди/ лева била преведена по посочената от ищеца банкова сметка на 31.05.2022 г., като такъв размер на обезщетение счита за крайно недостатъчен. Не е доволен от размера на определеното обезщетение, предвид характера и тежестта на последиците от цитираното ПТП, претърпените и все още търпени страдания, както и остра реакция на стрес.

ИМУЩЕСТВЕНИ ВРЕДИ:

Разходите, сторени в наказателния процес във връзка със смъртта на съпругата му М.И.Н. са в размер на 1000.00 /хиляда/ лева за заплатено адвокатско възнаграждение по Договор за правна защита и съдействие № 16338 от 13.04.2022 г.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил е писмен отговор от ответника, чрез пълномощника му юрк. Й. К.. Намира исковата молба за нередовна, допустима, но неоснователна. Оспорва изцяло предявените срещу застрахователното дружество искове по основание и размер, като счита, че същите са неоснователни и недоказани. Счита, че ответното дружество е определило и изплатило справедливо застрахователно обезщетение, с което е изпълнило задължението си по застрахователния договор и не е станало причина за завеждане на настоящето дело. Счита предявената по делото претенция за неимуществени вреди на ищеца, изразяващи се в търпени болки и страдания от загубата на близък, за завишена, с оглед обществените критерии за справедливост (чл. 52 от Закона за задълженията и договорите). На основание чл.51, ал.2 от ЗЗД прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на М.И.Н., изразяващо се в нарушение на изискванията на Закона за движения по пътищата и Правилника за неговото прилагане, която е пресичала неправилно платното за движение, което се явява нарушение на чл.114 от ЗДвП. Със собствените си противоправни действия, госпожа А. е причинила непосредствена опасност за собственото си здраве и живот, като е създавала предпоставките за настъпване на ПТП. Позовава се на Тълкувателно решение № 2 от 22.12.2016 г. на ВКС по т. д. № 2/2016 г., ОСНК съгласно което: *Налице е съпричиняване, ако пешеходецът не се е съобразил с ограниченията на чл.113, ал. 1, т.т.1, 2 и 4 и чл.114 от ЗДвП и задължението си да отиде на пешеходна пътека, когато в близост има такава.* Нейното поведение в с изключителен принос във вредата, защото е могла и е била длъжна да съобрази редица обективни обстоятелства, които са допринесли за настъпване на пътнотранспортното произшествие. Водачът на МПС се е движил със съобразена скорост, на място, на което е разрешеното движението на моторни средства, със включена задна скорост, съответно светлини, които индикират последващите действия от негова страна, поради което не е имал не е имал техническото време за реакция, тъй като пострадалата е навлизола внезапно на платното за движение, в така намерената „мъртва точка“. При всички случаи, той не е бил длъжен да допуска възникване на подобна критична ситуация, нито ЗДвП го задължава да предугажда внезапна поява на пешеходци на платното за движение, на място без пешеходна пътека. С това си поведение пострадалата сама е осъществила деянието за настъпване на механизма на увреждането и сама е предизвикала вредите. Твърди, че пострадалата се е появила изненадващо в „мъртвата зона“ на видимост, на водача, управлявал МПС марка „Фиат“ и водачът не е могъл да предотврати настъпване на вредоносния резултат, защото пешеходката е попаднала в зона, невидима за водача, когато водачът е нямал време за реакция. Водачът обективно е направил всичко необходимо,

но не е имал техническа възможност да предотврати настъпване на ПТП, за разлика от пострадалата, тъй като същата е имала техническа възможност да забележи потеглящия назад бус, съответно да преустанови движението си по пътя.

За пълнота на изложението следва да се отбележи, че на съда е служебно известно, че в Окръжен съд – Разград е на производство гражданско дело № 20233300100249 по описа за 2023 година, образувано по предявени иски по чл. 432, ал. 1 от КЗ от М.В.Н., ЕГН *****/дъщеря на настоящия ищец и починалата му при процесното ПТП съпруга/ срещу настоящия ответник за обезщетяване на вреди от процесното ПТП.

В открито съдебно заседание, при редовност в призоваването ищецът не се явява. Явява се пълномощникът му адвокат К. К. К. от АК – Русе, който поддържа предявените иски и излага подробни съображения. Пълномощникът претендира и адвокатско възнаграждение, на осн. чл. 38, ал.1, т.2 ЗА. Депозира и подробна писмена защита, на осн. чл. 149, ал.3 ГПК.

В открито съдебно заседание за ответника се явява пълномощникът му адвокат Т. В. Г. от АК - Варна. Оспорва предявените иски и излага подробни съображения. Претендира разноски и представя списък на разноските по чл. 80 ГПК. Пълномощникът на ответника, юрисконсулт юрк. Й. К., депозира и подробна писмена защита на осн. чл. 149, ал.3 ГПК. Счита, че исковата претенция не бе доказана в настоящия процес, както по основание така и по размер. Твърди, че по делото са събрани несъмнени доказателства за приноса на пострадалата за настъпване на процесното пътнотранспортно произшествие по чл. 51, ал.2 ЗЗД - лицето М. Н.а е можела да възприеме моторно превозно средство „Фиат“ , с рег. № *** и е можела да предотврати удара. Прави и допълнително възражение за съпричиняване : пострадалата се е движила в локалното платно - пътното платно, предназначено за МПС, при положение, че е имала възможност да премине в пешеходната алея. Счита, че съпричинителната квота на лицето М. Н.а следва да бъде определена в размер на 50%. Относно размера на претендираното обезщетение за неимуществени вреди, сочи че в случаите на смърт на член от семейството, когато същите не са физически и емоционално зависими, съдилищата присъждат обезщетение в максимален размер 50 000,00 лева. В този смисъл са Решение № 372 от 14.01.2019г. по т.д. № 1199/2015г. на Върховен касационен съд, II Т.О., Определение № 521 от 01.09.2015г. по т.д. № 2769/2014г. на Върховен касационен съд, II Т.О., Определение № 60558 от 11.11.2021г. по т.д. № 214/2014г. на Върховен касационен съд, II Т.О., Определение № 50383 от 13.07.2023г. по т.д. № 1561/2022г. на Върховен касационен съд II Т.О., Решение № 227/09.02.2017г. по т.д. № 53676/2015г. на Върховен касационен съд, I Г.О., Решение № 50166 от 15.08.2023г. по т.д. № 1389/2021г. на Върховен касационен съд, I Г.О.; Определение № 937 от 01.11.2023г. по т.д. № 2250/2022г. на Върховен касационен съд, II Т.О., Определение № 615 от 25.10.2018г. по т.д. № 3032/2017г. на Върховен касационен съд, II Т.О. Относно иска за имуществени вреди, сочи, че по никакъв начин не бяха

доказани претендираните 1000,00 /хиляда/ лева, представляващи застрахователно обезщетение за претърпени имуществени вреди.

РАЗГРАДСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД, като обсъди направените от страните доводи и възражения, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 12 и чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

С Присъда № 6 от 14.04.2022 г., постановена по наказателно дело от общ характер № 20223300200053 по описа за 2022 година на Окръжен съд – Разград, влязла в сила като необжалвана на 30.04.2022г. /л. 16-24/, е постановено следното:

*„ПРИЗНАВА подсъдимия М.И.С., роден на *** в гр. Русе, живущ в гр. Кубрат, български гражданин, със средно образование, женен, работещ, неосъждан, ЕГН *****, за ВИНОВЕН в това, че на 30.09.2021 г. в гр. Кубрат, обл. Разград, при управление на моторно превозно средство – товарен автомобил „Фиат Дукато“ с рег. № ***, нарушил правилата за движение по пътищата - чл. 40, ал. 1 и ал. 2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), като преди да започне движение на автомобила на заден ход не се убедил, че пътя зад превозното средство е свободен и няма да създаде опасност и затруднения за останалите участници в движението, и по време на движението си назад не е наблюдавал непрекъснато пътя зад автомобила и не е осигурил лице, което да му сигнализира за опасности, и по непредпазливост е причинил смъртта на М.И.Н. от гр. Кубрат, ЕГН *****, поради което и на основание чл. 343, с ал. 1, б. „в“ във вр. с чл. 342, ал. 1 и чл. 54 от НК му ОПРЕДЕЛЯ наказание ДВЕ ГОДИНИ И ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА.*

На основание чл. 58а, ал. 1 от НК НАМАЛЯВА така определеното наказание ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА с една трета, като НАЛАГА на подсъдимия М.И.С. наказание ЕДНА ГОДИНА И ОСЕМ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА.

На основание чл. 66, ал. 1 от НК ОТЛАГА изтърпяването на така наложено наказание за изпитателен срок от ТРИ ГОДИНИ, считано от влизане на присъдата в законна сила.

На основание чл. 343г от НК ЛИШАВА подсъдимия М.И.С. от право да управлява МПС за срок от ДВЕ ГОДИНИ.

ОСЪЖДА подсъдимия М.И.С., със снета

по - горе самоличност, да заплати по сметка на ОДМВР - Разград сумата от 1145,45 лева, представляваща разноски за вещи лица от досъдебното производство.

*ОСЪЖДА подсъдимия М.И.С., със снета по-горе самоличност, да заплати на всеки един от частните обвинители В. Т. Н., ЕГН *****, и М.В.Н., ЕГН *****, сумите от по 1000 лева, разноски в съдебното производство.“*

На основание чл. 300 ГПК, влязлата в сила присъда, установява по задължителен за гражданския съд начин вината на деликвента и механизма на извършеното деяние, вкл. причинната връзка между пътно – транспортното произшествие и смъртта на горепосоченото лице.

От приетото Удостоверение за наследници с изх. № УД-02-16-969 от 05.10.2021г. издадено от община Кубрат се установява, че ищецът е съпруг и законен наследник на починалата М.И.Н. от гр. Кубрат, ЕГН ***** /л. 132 ДП/.

Безспорно е между страните, че към датата на процесното ПТП горното МПС е имало валидна застраховка „Гражданска отговорност" в "Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве" АД по полица № BG/30/121002410912 с период на действие 18.08.2021 год. до 17.08.2022 год. /л. 74/.

С молба - претенция вх. № 1195 от 28.03.2022г., ищецът е предявил пред ответното застрахователно дружество искане за изплащане на обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди от смъртта на горепосоченото лице вследствие процесното ПТП /л. 14 - 13/.

Между страните е безспорно, че ответникът е определил и заплатил на ищеца сумата от 70 000 лв. за претендираните неимуществени вреди от смъртта на съпругата му, като сумата е била преведена по посочената от ищеца банкова сметка на 31.05.2022 г. /л.75-76/.

С оглед на горното, между страните не е налице спор относно наличието на предпоставките за изплащане на обезщетение от застрахователя - виновно противоправно поведение от страна на застрахования водач, претърпени от ищеца неимуществени вреди в резултат настъпилата при ПТП-то смърт на съпругата на ищеца, валидна застраховка, покриваща гражданската отговорност на делинквента, предявена претенция пред застрахователя.

Спорът пред настоящата инстанция, относно иска за неимуществени вреди, е :

- дали доброволно изплатеното преди образуването на настоящото производство обезщетение в размер от 70 000 лв. е достатъчно да възмезди претърпените от ищеца неимуществени вреди, съобразно критерия за справедливост по см. на чл. 52 ЗЗД;
- налице ли е съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия по чл. 51, ал. 2 от ЗЗД;

В хода на горепосоченото наказателно производство, ищецът е бил конституиран в качеството на частен обвинител, като заплатил в брой адвокатско възнаграждение на повереника си адвокат К. К. от АК – Разград, в размер на 1 000 лв., въз основа на сключен Договор за правна защита и съдействие № 16338 от 13.04.2022г. /л. 77 от настоящото гр.д. и л. 43 от НОХД № 53/2022г. на РОС/. Не се спори, че за имуществените вреди ищецът не е предявил претенция по реда на чл. 380 вр. чл. 496 КЗ пред застрахователя

преди образуване на настоящото дело */претенция е предявена само за неимуществените вреди/*.

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетелите М. М. А. */младши автоконтрольор при РУ МВР Кубрат посетил ПТП-то/* и И. Е. И. */пътувал с процесното МПС по време на ПТП-то/*. Дадените от тях показания касаят механизма на ПТП-то */л. 140-142/*, като съответстват и на механизма посочен в приетата КСМАТЕ.

Относно претърпените от ищеца неимуществени вреди са разпитани свидетелите Х.Р.П. */живуц на семейни начала с дъщерята на ищеца/*, както и свидетелят И. Ц. А. */ищецът му е племенник/*. Свидетелите сочат, че ищецът и съпругата му живеели заедно от около 30 години. Били добро семейство и живеели в сговор. Ищецът скърбял много за починалата си съпруга, защото тя му била голяма упора. Свидетелите сочат, че ищецът още не е преживял загубата на съпругата си. Преценени при условията на чл. 172 ГПК техните показания се кредитират от съда, тъй като не се опровергават от други доказателства по делото. Вж. Решение № 38 от 23.05.2023 г. на ВКС по гр. д. № 4856/2022 г., II г. о., ГК.

На основание чл. 204, ал.1 ГПК, бе извършен оглед на оптичните носители, съдържащи видеозаписи, приложени към ДП по н. о. х. д. № 53/2022 г. по описа на ОС - Разград. Вж. и Решение № 136 от 11.04.2011 г. на ВКС по гр. д. № 602/2010 г., IV г. о., ГК.

По делото е изготвена комплексна съдебно - медицинска и автотехническа експертиза, чието заключение съдът приема като пълно, ясно, обосновано и правилно. Вещите лица, след като са се запознали с представените по делото доказателства, са приели, че:

„I.

- 1. Процесното произшествие е настъпило по следния механизъм: На 30.09.2021г. около 9:30ч. водачът на товарен автомобил „Фиат - Дукато“ с рег. № ***, М.С., паркира автомобила напречно под ъгъл около 30⁰ пред търговски комплекс „Мъдър“. След предаване на стоката в магазина водачът и неговия колега се качват в автомобила и след запалване на двигателя водача потегля на заден ход, като завива волана наляво за да насочи автомобила за праволинейно движение назад по локалното платно. Автомобилът започва движение назад по пътното платно в посока обратно на закрития пазар. В същото време пешеходката М. Н.а се движи в посоката на автомобила, като се намира зад него на отстояние от няколко метра. Водачът няма видимост към пешеходката, тъй като тя се намира в коридор от пътното платно точно зад автомобила и след временно спиране на автомобила за около 2 секунди той започва да ускорява движението на автомобила назад до около 21 км/час. Автомобилът застига пешеходката и я удря със задната си средна част в таза, при което пешеходката залита напред, пада на земята в средата зад автомобила,*

като е прегазена от автомобила със задно дясно и предно дясно колела, а автомобила преминава над нея с цялата си дължина. При контакт на автомобила с пешеходката се чува удар, при което водача спира със закъснение след 2-3 секунди и потегля в обратна посока, като преминава отново над тялото на пешеходката и се измества няколко метра напред. При това движение на автомобила напред тялото на пешеходката отново е засегнато. Мястото на спиране на автомобила е фиксирано в протокола за оглед на ПТП. Тялото на пешеходката е било в средата на автомобила при прегазване на заден и преден ход, тъй като предната регистрационна табела на автомобила се е откачила от едната точка на закрепване, най-вероятно при преминаване на автомобила над тялото на пешеходеца и контакт с него при движение напред и назад.

Основната причина за настъпване на произшествието от техническа гледна точка е липса на видимост зад автомобила за водача на автомобила през огледалата за обратно виждане при движението му на заден ход. Водачът е допуснал непредпазливост при движението си на заден ход, като не се е убедил че пътят зад превозното средство е свободен и не се е подсигурил чрез второ лице, което да му сигнализира за опасности, без да създаде опасност и да предизвика нараняване на другите участници в движението.

2. Скоростта на движение на заден ход на товарен автомобил „Фиат, Дукато“ с рег. № ***, управляван от М.И.С. определям на 5,83 м/сек (21 км/ч.).

От приложения видеозапис установих, че пешеходката се е движила по локалното платно пред търговската сграда в посока обратна на закрития пазар и съвпадаща с посоката на движение назад на товарния автомобил.

Определям средна скорост на движение на пешеходеца М. Н.а при конкретните пътни условия в границата на 3,2 км/час (0,89 м/сек).

3. Опасната зона за спиране на т.а. „Фиат, Дукато“ с рег. № ***, управляван от М.И.С., при установената му скорост на движение на заден ход е 12,00 м. При потегляне на заден ход опасната зона за спиране е нула, тъй като скоростта на движение е нула.
4. Съприкосновението между товарния автомобил „Фиат“ и пешеходеца е в задната средна част на автомобила, в средата между двете задни врати на височина около 80 см. от асфалтовата настилка и в таза на пешеходката. При контакта пешеходката е била в гръб към автомобила. По дължина на пътното платно мястото на удара е на около 8 метра след ОР и на около 7,5 метра вдясно от приетия ориентир, върху локалното пътно платно.
5. Товарен автомобил „Фиат Дукато“ с рег. № ***, управляван от М.И.С. отговаря на техническите изисквания за движение по пътната мрежа

на страната.

6. Водачът на товарен автомобил „Фиат Дукато“ с рег. № ***, М.И.С. не е изпълнил изискванията за безопасност на движението на заден ход, регламентирани в ЗДвП и действията му не отговарят на изискванията за безопасност на движението.

7. Водачът на товарния автомобил М.С. е имал техническа възможност да предотврати ПТП ако преди предприемане на движение на заден ход се е убедил, че пътят зад превозното средство е свободен или при необходимост осигурява лице, което да му сигнализира за опасност при движение на заден ход.

II.

Причината за смъртта на М. Н.а е тежката несъвместима с живота травма на гръдния кош, в рамките на съчетана травма.

Описаните травматични увреждания са резултат на действието на твърди тъпи предмети и могат да бъдат получени при ПТП на 30.09.2021г. – блъскане от т.а по задната плоскост на тялото, приземяване на терена напред и две последователни прегазвания.

Налице е пряка причинно-следствена връзка между установените травматични увреждания и настъпването на смъртта на Н.а на 30.09.202г, около 09,45ч.

III.

1. Мястото на настъпване на процесното ПТП е локално платно за движение пред закрития пазар в гр.Кубрат. Платното е успоредно на ул.„Цар Симеон“, като е разделено от нея с места за паркиране на МПС.Пред търговската сграда между платното и търговските сгради има пешеходна зона, която не е обозначена с маркировка. Еднопосочно движение по локалното платно в посока изхода към автогарата, обозначено със знак В1, без пътна маркировка. Ширина на платното е около 6 метра.
2. Съприкосновението между товарния автомобил и пешехода е в задната средна част на автомобила, в средата между двете задни врати на височина около 80 см. от асфалтовата настилка и в таза на пешехода. При контакта пешехода е била в гръб към автомобила. По дължина на пътното платно мястото на удара е на около 8 метра след ОР и на около 7,5 метра вдясно от приетия ориентир, върху локалното пътнo платно. Виж приложената скица.
3. От приложения видеозапис е видно, че няма данни пешехода да е навлязла или пресякла пътното платно. Преди настъпване на ПТП тя се е движила по оста на локалното пътнo платно, като е минала край паркирания товарен автомобил.

4. Пешехода М. Н.а се е движила в същата посока, в която се е движил товарния автомобил на заден ход. Движението ѝ е било по оста в средата на локалното платно, като нейната траектория на движение е

съвпадала с траекторията на движение на товарния автомобил.

5. Водачът на товарния автомобил М.С. би могъл да предотврати ПТП ако предварително при потегляне назад е възприел пешеходеца при движението му встрани от автомобила по пътното платно по траектория съвпадаща на неговата траектория и посока и ако няма такава възможност осигурява лице, което да му сигнализира за опасност.

6. При този начин на движение на пешеходката тя не е имала възможност да наблюдава автомобила и да предвиди поведението на водача му за да предотврати произшествието, тъй като е нямала постоянна видимост към движещия се зад нея автомобил.“

При така установената фактическа обстановка, сочи на следните ПРАВНИ ИЗВОДИ:

По допустимостта на исквете:

Предявените осъдителни иски с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ/ в сила от 01.01.2016 г. / и чл. 86, ал. 1 ЗЗД са допустими. Съгласно нормата на чл. 498 КЗ /в сила от 01.01.2016 г. /, установяваща абсолютна положителна процесуална предпоставка за допустимост на прекия иск на пострадалия от настъпило застрахователно събитие срещу застраховател, увреденото лице, което желае да получи застрахователно обезщетение, следва да отправи първо към застрахователя писмена застрахователна претенция по реда на чл. 380 КЗ. Ако застрахователят не е платил в срока по чл. 496, откаже да плати обезщетение или ако увреденото лице не е съгласно с размера на определеното или изплатеното обезщетение пострадалият може да предяви претенцията си пред съда.

Относно иска за неимуществени вреди.

Установи се по делото, че сочените предпоставки са налице – писмена претенция на л. 11-13 от делото и липса на възражения и ангажирани доказателства от страна на ответника, които да изключват допустимостта на процеса.

Относно иска за имуществени вреди.

По делото е безспорно, че за иска за имуществени вреди не е била отправена претенция по чл. 380 КЗ, но съдът намира и този иск за допустим по следните съображения: Вярно е, че редакцията на чл. 498, ал. 3 КЗ акцентира на поредност по чл. 496 КЗ изискваща предявяване на претенция по реда на чл. 380 КЗ, но същата не следва да се възприема и прилага формалистично. Императивната последователност на рекламационното и исковото производство, буквално изводима от текста на чл. 498, ал. 3 КЗ, не намира опора в телеологичното тълкуване на разпоредбата, в съответствие с целта на производството – да съдейства за доброволно уреждане на претенцията на пострадалото лице, в случаите, когато това е постижимо, спестявайки съдебни процедури и свързани със същите допълнителни време и разходи, не и да затрудни или лиши същото от обезщетяване. Независимо от

вече предявена писмена претенция и ясно заявен още с отговора на застрахователя отказ за изплащане на застрахователно обезщетение за имуществени вреди, предвид което и не подлежи на изчакване срок по чл. 496, ал. 1 КЗ / тримесечният е предвиден от законодателя като максимален, доколкото в по-ранен момент застрахователят не извърши действие или не материализира волеизявление, отговарящо на някоя от хипотезите на чл. 498, ал. 3 КЗ /, съдът не следва да прегражда разглеждането на прекия иск във вече висящото производство, за сметка на бъдещо такова, въпреки че становището на застрахователя безспорно удовлетворява хипотеза на чл. 498, ал. 3 КЗ и правен интерес на пострадалия от предявяване на претенцията му по исков път. Предвид липса на данни за проведена предходно процедура по чл. 498 КЗ и съдържанието на последната е на практика осъществено с размяна на волеизявленията на страните по спора /искова молба с приложения и отговор на същата/, напълно безсмислено е преповтарянето й формалистично извън вече образуваното съдебно производство, в случай, че отговора на застрахователя предпоставя предявяване по съдебен ред. Ако отговорът му не предпоставя съдебно разрешаване на спора за дължимото застрахователно обезщетение /съгласен е да заплати предявения от пострадалия размер или директно изплати същия/, не би била налице хипотеза на чл. 498, ал. 3 КЗ и преждевременно образуваното съдебно производство би подлежало на прекратяване, с понасяне на разноските, вкл. присъждане такива в полза на ответника, от ищеца. Така и **Определение № 60368 от 21.10.2021 г. на ВКС по ч. т. д. № 1947/2021 г., I т. о., ТК.**

По същество:

Съгласно чл. 432, ал. 1 КЗ увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност". Основателността на прекия иск предполага установяване при условията на пълно и главно доказване в процеса на следните факти: 1/. настъпилото ПТП и неговия механизъм, 2./ противоправното поведение на виновния водач, 3./ претърпените неимуществени вреди и 4./ наличието на пряка причинна връзка между вредите и настъпилото ПТП, 5./ ответникът да е застраховател на гражданската отговорност на причинилия произшествието водач. Вината съгласно установената с нормата на чл. 45, ал. 2 ЗЗД законова презумпция се предполага.

Предвид горепосочената влязла в сила присъда, съдът приема за безспорно установени в производството елементите от фактическия състав за пораждане на деликтната отговорност по смисъла на чл. 45 от ЗЗД на прекия причинител на вредата. Поради изложеното, съдът приема, че е извършено противоправно деяние от водача на процесното МПС.

По отношение на останалите предпоставки за ангажиране отговорността на ответното дружество: не е спорно между страните, че ответникът е застраховател по задължителната застраховка "Гражданска

отговорност" за процесния период на водача на процесното МПС, с който е причинено ПТП, с оглед на което иска с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ за неимуществени вреди е доказани по основание. По делото са установени и неимуществените вредите претърпени от ищеца, както и пряката им причинна връзка с процесното ПТП.

По размера на обезщетението за неимуществени вреди:

При определяне на обезщетението се съобразяват характера и тежестта на вредите, тяхното проявление във времето и цялостното неблагоприятно отражение върху увреждащото деяние в патримониума на увреденото лице.

С Постановление № 4/1968 г. Пленумът на Върховния съд е дал указания относно критериите, които следва да бъдат съблюдавани от съдилищата при определяне на обезщетенията за неимуществени вреди от причинена в резултат на деликт смърт. В т. II на постановлението е разяснено, че понятието "справедливост" не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на редица обективно проявили се обстоятелства, които имат значение за размера на обезщетението. Релевантните за размера на обезщетението обстоятелства са специфични за всяко дело, но във всички случаи правилното прилагане на чл. 52 ЗЗД е обусловено от съобразяване на указанията от Пленума на ВС общи критерии - момент на настъпване на смъртта, възраст и обществено положение на пострадалия, степен на родствена близост между пострадалия и лицето, което претендира обезщетение, действително съдържание на съществуващите между пострадалия и претендиращия обезщетение житейски отношения. Посочените критерии са възприети и в създадената при действието на чл. 290 ГПК практика на ВКС, която се придържа към разбирането, че задълбоченото изследване на общите и на специфичните за отделния спор правнорелевантни факти, които формират съдържанието на понятието "справедливост", е гаранция за постигане на целта на чл. 52 ЗЗД - справедливо възмездяване на произлезлите от деликта неимуществени вреди. Във формираната по реда на чл. 290 ГПК утвърдена практика по приложението на чл. 52 ЗЗД - решение № 749/05.12.2008 г. по т. д. № 387/2008 г. на II т. о, решение № 66/03.07.2012 г. по т. д. № 611/2011 г. на II т. о., решение № 83/06.07.2009 г. по т. д. № 795/2008 г. на II т. о., решение № 1/26.03.2012 г. по т. д. № 299/2011 г. на II т. о., решение № 95/24.10.2012 г. по т. д. № 916/2011 г. на I т. о. и др., е възприето и становището, че удовлетворяването на изискването за справедливост по чл. 52 ЗЗД налага при определяне на размера на обезщетенията за неимуществени вреди да се отчита и обществено - икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането, чиито промени намират отражение в нарастващите нива на застрахователно покритие по задължителната застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите".

С т. III на постановление № 4/1961 г. Пленума на ВС на НРБ е приел, че обезщетение за неимуществени възмездява на най-близките на пострадалия

в случай на неговата смърт, като предмет на установяване са действителните им лични отношения. Ищецът е съпруг на починалата, попада в кръга лица посочен в ППВС № 4 от 1961 г., които имат право да претендират обезщетение за неимуществени вреди.

От събраните гласни доказателства, се установи, че ищецът и починалата му съпруга били заедно и сплотено семейство, живеещо в сговор и взаимна обич. Ищецът изключително трудно преживява загубата на съпругата си, към която бил силно привързан. Нейната неочаквана смърт е довела на ищеца продължителни страдания от загубата ѝ. След смъртта на съпругата си ищецът е останал сам и много драматично преживява загубата ѝ, усеща липсата ѝ.

С оглед изложеното, настоящият състав намира, че изискването за справедливо обезщетяване на ищеца – 100 000 лева. Съдът намира този размер за адекватен и обоснован с оглед претърпените от ищеца болки и страдания и отговарящи на принципа на справедливостта и социално-икономическите условия на живот в страната. От тази сума следва да се приспадне доброволно заплатената от ответника преди образуване на настоящото производство сумата от 70 000 лв. за претендираните неимуществени вреди. Ето защо, иска за неимуществени вреди се явява основателен за сумата от **30 000 лв.** За разликата над 30 000 лв. до пълния претендиран размер от 90 000 лв. иска следва да се отхвърли като недоказан.

Относно лихвата.

В хипотезата на пряк иск от увреденото лице срещу застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите в застрахователната сума по чл. 429 от КЗ се включва дължимото от застрахования спрямо увреденото лице обезщетение за забава за периода от момента на уведомяване на застрахователя, респективно предявяване на претенцията на увреденото лице пред застрахователя. След предявяване на претенцията по чл. 498 от КЗ за застрахователя е налице нормативно предвиден срок за произнасяне по чл. 496 от КЗ, като произнасянето и неизплащането в срок на застрахователно обезщетение е свързано с изпадане на застрахователя в забава (чл. 497, ал. 1, т. 1 и т. 2 от КЗ), в който случай той дължи лихва за собствената си забава. Така Решение № 15 от 15.08.2023 г. на ВКС по т. д. № 2389/2022 г., I т. о., ТК.

Ето защо, сумата представляваща уважения размер на иска следва да бъде присъдена ведно със законната лихва считано от 28.03.2022 г. /*датата на която е депозирана претенцията по чл. 380 КЗ*/, до окончателното изплащане на сумата.

По възражението за съпричиняване по чл. 51, ал. 2 ЗЗД:

Тълкуването на нормата на чл. 51, ал. 2 ЗЗД налага разбирането, че за да е налице вина на участник в пътното движение и принос на увредения към щетата, е необходимо не само извършването от последния действия да нарушават предписаните от ЗДвП и ППЗДвП правила за поведение, но и

нарушенията да са в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат, т. е. последният да е тяхно следствие. В този смисъл е трайната практика на ВКС, постановена по реда на чл. 290 ГПК – напр. решение № 206/12.03.2010 г. по т. д. № 35/2009 г., II ТО на ВКС и Решение № 50092 от 15.01.2024 г. на ВКС по т. д. № 1596/2022 г., II т. о., ТК. Обективният характер на съпричиняването е признат изрично от Върховния съд в ППВС № 17/1963 г. – т. 7, което има характер на задължителна съдебна практика по смисъла на чл. 280, ал. 1, т. 1 ГПК. С цитираното постановление Пленумът на Върховния съд е приел, че обезщетението за вреди от непозволено увреждане се намалява, ако и самият пострадал е допринесъл за тяхното настъпване, като се преценява единствено наличието на причинна връзка между поведението му и настъпилия вредоносен резултат.

Когато прави възражение за съпричиняване по чл. 51, ал.2 ЗЗД, ответникът следва да сочи конкретни действия или бездействия, с които пострадалият е допринесъл за реализиране на вредоносните последици, на основание, че ответната страна е участвала в процесуални действия, свързани с доказване на такива конкретни действия или бездействия. Липсва на възможност съдът по свой почин да разгледа конкретни обстоятелства относно наличие на принос на пострадалия за настъпване на вредоносния резултат, без те да бъдат изрично наведени чрез възражение от ответната страна по прекия иск. Вж. и **Решение № 134 от 18.11.2020 г. на ВКС по т. д. № 1422/2019 г., II т. о., ТК**.

В конкретния случай, ответникът с писмения отговор по чл. 131 ГПК е навел следните възражение за съпричиняване по см. на чл. 51, ал. 2 ЗЗД: „Пострадалата е пресичала неправилно платното за движение, което се явява нарушение на чл.114 от ЗДвП. Със собствените си противоправни действия, госпожа А. е причинила непосредствена опасност за собственото си здраве и живот, като е създавала предпоставките за настъпване на ПТП. Пзовава се на Тълкувателно решение № 2 от 22.12.2016 г. на ВКС по т. д. № 2/2016 г., ОСНК съгласно което: *Налице е съпричиняване, ако пешеходецът не се е съобразил с ограниченията на чл.113, ал. 1, т.т.1, 2 и 4 и чл.114 от ЗДвП и задължението си да отиде на пешеходна пътека, когато в близост има такава. Нейното поведение в с изключителен принос във вредата, защото е могла и е била длъжна да съобрази редица обективни обстоятелства, които са допринесли за настъпване на пътнотранспортното произшествие. Водачът на МПС се е движил със съобразена скорост, на място, на което е разрешеното движението на моторни средства, със включена задна скорост, съответно светлини, които индикират последващите действия от негова страна, поради което не е имал не е имал техническото време за реакция, тъй като пострадалата е навлизала внезапно на платното за движение, в така намерената „мъртва точка”. При всички случаи, той не е бил длъжен да допуска възникване на подобна критична ситуация, нито ЗДвП го задължава да предугажда внезапна поява на пешеходци на платното за движение, на място без*

пешеходна пътека. С това си поведение пострадалата сама е осъществила деянието за настъпване на механизма на увреждането и сама е предизвикала вредите. Пострадалата се е появила изненадващо в „мъртвата зона“ на видимост, на водача, управлявал МПС марка „Фиаат“ и водачът не е могъл да предотврати настъпване на вредоносния резултат, защото пешеходката е попаднала в зона, невидима за водача, когато водачът е нямал време за реакция. Водачът обективно е направил всичко необходимо, но не е имал техническа възможност да предотврати настъпване на ПТП, за разлика от пострадалата, тъй като същата е имала техническа възможност да забележи потеглящия назад бус, съответно да преустанови движението си по пътя.“

По възражението, че пострадалата е пресичала неправилно платното за движение и е навлизнала внезапно на платното за движение което се явява нарушение на чл. 113 и чл. 114 от ЗДвП.

По делото е безспорно установено, че пострадалата не е пресичала платното за движение. Както е посочено изрично в т. III, 4 от КСМАТЕ „Пешеходката М. Н.а се е движила в същата посока, в която се е движил товарния автомобил на заден ход. Движението ѝ е било по оста в средата на локалното платно, като нейната траектория на движение е съвпадала с траекторията на движение на товарния автомобил.“

Както е посочено изрично в т. III, 3 от КСМАТЕ „От приложения видеозапис е видно, **че няма данни пешеходката внезапно да е навлязла или пресякла пътното платно.** Преди настъпване на ПТП тя се е движила по оста на локалното пътнo платно, като е минала край паркирания товарен автомобил.“ Съгласно приетото в т. III, 6 от КСМАТЕ „пешеходката не е имала възможност да наблюдава автомобила и да предвиди поведението на водача му за да предотврати произшествието, тъй като е нямала постоянна видимост към движещия се зад нея автомобил.“

По възражението, че водачът на процесното МПС не е бил длъжен да допуска възникване на подобна критична ситуация, нито ЗДвП го задължава да предугажда внезапна поява на пешеходци на платното за движение, на място без пешеходна пътека.

Съгласно дадените от различни състави на ВКС разяснения, разпоредбата на чл. 300 от ГПК предвижда, че влязлата в сила присъда е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено, неговата противоправност и виновността на дееца. Изпълнителното деяние /външно обективирани фактически действия, изразени като съзнателен волеви акт, проявен във външно действие или бездействие при определени условия на време, място и обстановка/ е основен признак от обективна страна от състава на конкретното престъпление, очертан в конкретните норми на НК, които по отношение на престъпленията по транспорта, в значителната си част /вкл. нормите

определящи съставите на престъпленията по чл. 432 и чл. 433 от НК/ имат бланкетен характер и се запълват от съответните норми на ЗДвП и ППЗДвП, съдържащи задължителни правила за поведение към участниците в пътното движение. Наказателният съд с присъдата си изяснява кои от посочените в обвинителния акт правила за движение по пътищата виновно са били или не са били нарушени от подсъдимия /с кои негови фактически действия и/или бездействия това е извършено/, като при извод за осъществено нарушение, от което са настъпили съставомерните последици, регламентирани в наказателния закон, нарушението се превръща в изпълнително деяние на съответния състав на престъпление по НК. Приетото с присъдата за осъществено или не фактическо действие/бездействие на подсъдимия, очертаващо изпълнителното деяние, е задължително за гражданският съд, който разглежда гражданските последици от присъдата. Така Решение № 50092 от 15.01.2024 г. на ВКС по т. д. № 1596/2022 г., II т. о., ТК.

В конкретния случай с процесната присъда е прието, че водачът на МПС-то е *„нарушил правилата за движение по пътищата - чл. 40, ал. 1 и ал. 2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), като преди да започне движение на автомобила на заден ход не се убедил, че пътя зад превозното средство е свободен и няма да създаде опасност и затруднения за останалите участници в движението, и по време на движението си назад не е наблюдавал непрекъснато пътя зад автомобила и не е осигурил лице, което да му сигнализира за опасности“*. Вж. и Решение № 50072 от 2.11.2023 г. на ВКС по т. д. № 1368/2022 г., II т. о., ТК.

Поради горното, съдът намира така наведените в отговора на исковата молба възражения за съпричиняване по чл. 51, ал.2 ЗЗД за неоснователни.

По възражението за съпричиняване по чл. 51, ал.2 ЗЗД обективизирано в писмената защита по чл. 149, ал.3 ГПК, че пострадалата се е движила в локалното платно - пътното платно, предназначено за МПС, при положение, че е имала възможност да премине в пешеходната алея.

Приносът на пострадалия като основание по чл. 51, ал. 2 ЗЗД за намаляване на дължимото обезщетение за вреди от деликт следва да бъде надлежно релевиран от застрахователя чрез защитно възражение пред първоинстанционния съд и да бъде доказан по категоричен начин при условията на пълно и главно доказване от страната, която го е въвела. Надлежно възражение по чл. 51, ал. 2 ЗЗД за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия застрахователят трябва изрично да заяви в първоинстанционното производство, като това следва да стане в срока за отговор на исковата молба по чл. 131 ГПК, респ. в допълнителния отговор. Възражението за съпричиняване по чл. 51, ал. 2 ЗЗД може да бъде направено и след изтичане на срока за отговор на исковата молба, ако е налице хипотезата на чл. 147, т. 1 ГПК по отношение на обстоятелствата, на които се основава възражението. Така и Решение № 56 от 30.01.2024 г. на ВКС по гр. д. № 1796/2023 г., IV г. о., ГК.

Ако обстоятелствата относно приноса са станали известни на застрахователя /в хипотезата на пряк иск/ в по-късен момент, той може да ги въведе в процеса до приключване на съдебното дирене пред първата инстанция съгласно чл. 147, т. 1 ГПК. Така Решение № 18 от 24.03.2021 г. на ВКС по т. д. № 696/2020 г., II т. о., ТК.

Настоящият съдебен състав намира за преклюдирано допълнителното възражението на ответното дружество обективизирано в писмената защита/ че пострадалата се е движила в локалното платно - пътното платно, предназначено за МПС, при положение, че е имала възможност да премине в пешеходната алея/, свързано с приложение на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, тъй като е въведено в производството след приключване на съдебното дирене и след обявяване на устните състезания за приключени, в представена писмена защита от ответника в определения от съда подходящ срок. Така и Решение № 92 от 24.07.2013 г. на ВКС по т. д. № 540/2012 г., I т. о., ТК.

По иска за ИМУЩЕСТВЕНИ вреди.

В хода на горепосоченото наказателно производство, ищецът е бил конституиран в качеството на частен обвинител, като заплатил в брой адвокатско възнаграждение на повереника си адвокат К. К. К. от АК – Разград, в размер на 1 000 лв., въз основа на сключен Договор за правна защита и съдействие № 16338 от 13.04.2022г. /л. 77 от настоящото гр.д. и л. 43 от НОХД № 53/2022г. на РОС/.

В чл. 494, т. 1 от КЗ е казано, че застрахователят по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не заплаща обезщетение за лихви и съдебни разноски освен в случаите по чл. 429, ал. 2 и 5 и при спазване на условията на чл. 429, ал. 3. В чл. 429, ал. 5 КЗ пък се говори, че застрахователят заплаща в рамките на застрахователната сума (лимита на отговорност) и разноските, присъдени в полза на увреденото лице по съдебни дела, водени срещу застрахования за установяване на гражданската му отговорност, когато застрахователят е привлечен в процеса. В този смисъл е и предвиждането в чл. 493, ал. 1, т. 4 от КЗ. Процесните разноски са съдебни, но не са от типа, за които законодателят е предвидил да се покриват от застраховката, т. е. за тях да отговаря застрахователя. Това води до извод, че претенцията за заплащането им е неоснователна. Такава е и съдебната практика намерила израз в Решение № 166 от 8.11.2021 г. на ПАС по в. т. д. № 392/2021 г., Решение № 255 от 7.07.2022 г. на ОС - Пловдив по т. д. № 566/2020 г., Решение № 260009 от 25.01.2021 г. на ОС - Пазарджик по т. д. № 224/2019 г., Решение № 4233 от 12.06.2019 г. на СГС по гр. д. № 7384/2018 г., Решение № 27 от 28.03.2019 г. на ОС - Търговище по т. д. № 98/2018 г. /последното в тази част е влязло в сила като необжалвано видно от Решение № 181 от 17.07.2019 г. на ВнаС по в. т. д. № 323/2019 г. /.

Ето защо, предявения иск за имуществени вреди следва да бъде

отхвърлен като неоснователен.

По разноските:

Право на разноски имат и двете страни, като съгласно чл. 78 ГПК разноските се присъждат съразмерно на уважената/отхвърлена част на иска.

На адв. К. К. К. от АК – Русе - процесуален представител на ищеца, на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА, се следва присъждане на възнаграждение в размер на 2 616.67 лв. съразмерно на уважената част от исковете.

В полза на ответника, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, следва да бъдат присъдени разноски в размер на 1 206.59 лева, съразмерно отхвърлената част на исковете.

По държавните такси и разноски в полза на съда.

На основание чл. 78, ал. 6 във вр. чл. 83, ал. 1, т. 4 ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Окръжен съд - Разград, сумата **1 200 лева** - държавна такса върху уважения размер на исковете.

Относно държавната такса за служебно издаване на изпълнителен лист:

Съгласно чл. 405, ал.6 ГПК: „За присъдени суми в полза на държавата съдът издава служебно изпълнителен лист”.

Съгласно чл. 11 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс: „По молба за издаване на изпълнителен лист, както и в случаите на служебно издаване на такъв, се събира такса 5 лв.”

Ето защо, на основание чл. 405, ал. 6 ГПК във вр. чл. 11 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс, ответникът следва да бъде осъден да заплати и държавна такса от 5 лв., в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА "Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве" АД, ЕИК 200299615, седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1172, р-н Изгрев, ж.к. Д.бад, бул. Г.М.Д. № 1, представлявано от Б.Г.И., Р.В.М., Т.Д.Т. начин на представляване: заедно от поне двама изпълнителни директори ДА ЗАПЛАТИ на В. Т. Н., с ЕГН: ***** от ***, на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ вр. чл. 45, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД , сумата от **30 000 /тридесет хиляди/ лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди – болки и страдания от смъртта на съпругата му М.И.Н., ЕГН *****, починала на 30.09.2021 г. в резултат от ПТП, настъпило на 30.09.2021 г., **ведно със законната лихва, считано от 28.03.2022 г.** до окончателното изплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата от присъдения

до предявения размер от 90 000 лв., като неоснователен.

Горепосочените суми следва да се преведат по следната банкова сметка:

„Първа инвестиционна банка“ АД

IBAN: ***

BIC: ***

титляр: адвокат К. К. К. от АК – Русе

ОТХВЪРЛЯ предявения от В. Т. Н., с ЕГН: ***** от *** против "Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве" АД, ЕИК 200299615, седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1172, р-н Изгрев, ж.к. Д.бад, бул. Г.М.Д. № 1, представлявано от Б.Г.И., Р.В.М., Т.Д.Т. начин на представляване: заедно от поне двама изпълнителни директори, за осъждането на ответника да заплати на ищеца сумата от 1 000 /хиляда/ лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди в следствие на смъртта на съпругата му М.И.Н., ЕГН *****, починала на 30.09.2021 г. в резултат от ПТП, настъпило на 30.09.2021 г., ведно със законната лихва, считано от датата на предявяването на исковата молба – 12.09.2023г., до окончателното изплащане на сумата - заплатено адвокатско възнаграждение за правна защита и съдействие по НОХД № 53/2022 г. на Окръжен съд – Разград, като неоснователен.

ОСЪЖДА "Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве" АД, ЕИК 200299615, седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1172, р-н Изгрев, ж.к. Д.бад, бул. Г.М.Д. № 1, представлявано от Б.Г.И., Р.В.М., Т.Д.Т. начин на представляване: заедно от поне двама изпълнителни директори, ДА ЗАПЛАТИ на адвокат К. К. К. от АК – Русе, личен номер ***, със служебен адрес: ***, сумата от **2 616.67 лв. /две хиляди шестстотин и шестнадесет лева и шестдесет и седем стотинки/** представляваща адвокатско възнаграждение, на основание чл. 38, ал. 2 във вр. ал.1, т.2 ЗАДв.

ОСЪЖДА В. Т. Н., с ЕГН: ***** от *** ДА ЗАПЛАТИ на „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве" АД, ЕИК 200299615, седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1172, р-н Изгрев, ж.к. Д.бад, бул. Г.М.Д. № 1, представлявано от Б.Г.И., Р.В.М., Т.Д.Т. начин на представляване: заедно от поне двама изпълнителни директори сумата от **1 206.59 лева /хиляда двеста и шест лева и петдесет и девет стотинки/** - разноски по делото съразмерно с отхвърлената част от исковете, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

ОСЪЖДА „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве" АД, ЕИК 200299615, седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1172, р-н Изгрев, ж.к. Д.бад, бул. Г.М.Д. № 1, представлявано от Б.Г.И., Р.В.М., Т.Д.Т. начин на представляване: заедно от поне двама изпълнителни директори ДА ЗАПЛАТИ в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на

Окръжен съд – Разград, следните суми:

- **1 200 лева /хиляда и двеста лева/** – представляваща държавна такса върху уважения размер на исковете, на основание 78, ал. 6 във вр. чл. 83, ал. 1, т. 4 ГПК,
- **5 лева /пет лева/**, представляваща държавна такса в случай на служебно издаване на изпълнителен лист, на осн. чл. 405, ал. 6 ГПК във вр. чл. 11 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс.

Препис от решението да се връчи на страните, на осн. чл. 7, ал.2 ГПК.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните с въззивна жалба пред Варненски апелативен съд.

Съдия при Окръжен съд – Разград: _____